

opusdei.org

A Prelátus 2012. augusztusi levele

„A Szent Szűz viselkedése példa számunkra” - mondja az Opus Dei prelátusa a levelében, amelynek fő témája Nagyboldogasszony ünnepe.

2012.08.06.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

E hónapban Szűz Mária mennybevétele – amelyet az Egyház augusztus 15-én ünnepel – vonja magára a tekintetünket és szívünk

figyelmét. Édesanyánk – akit Isten testestül-lelkestül felvett a Menny dicsőségébe – szépségét, fennkölt alakját szemlélve gyermeki szeretetünk még jobban fellángol, és szegénységünk és kicsinységünk tudatában az Egyházzal együtt kérjük: *da manum lapsis, fer opem cadúcis*,^[1] segítsd meg az elesetteket, támogass minket, akik esendők és gyengék vagyunk. Utána pedig Szent Josemariához hasonlóan gyermeki hálával, a szavak tartalmán elmélkedve ezt ismételjük:

Édesanya! Édesanyánk!

Édesanyám!

A mise első olvasmánya azt a jelenetet tárja elénk, amelyet Szent János ír le a Jelenések könyvében:

Megnyílt az égben az Isten temploma, és láthatóvá vált a szövetség ládája a templomban. (...) Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona.^[2] A Szentírás e sorairól

beszélve XVI. Benedek –
imádkozzunk még többet érte és a
szándékaiért – felteszi a kérdést: **Mit
jelent a szövetség ládája? Mi
jelenik meg? Az Ószövetségben
Isten jelenlétének szimbóluma
népe körében. A jelkép azonban
már átadta a helyét a valóságnak.
Ezért az Újszövetség azt mondja
nekünk, hogy a szövetség igazi
ládája egy konkrét élő személy:
Szűz Mária. Isten nem egy
bútor darabban lakik. Isten egy
emberben, egy szívben lakozik:
Máriában, aki méhében hordozta
Isten emberré lett örök Fiát,
Jézust, Urunkat és Üdvözítőnket.**[3]

Annak köszönhetően, hogy tiszta
méhében az Ige megtestesült,
Máriában teljes mértékben
beteljesednek Isten Izrael népének
tett ígéretei. Isten új és végleges
szövetséget kötött, azonban már nem
egy néppel, hanem az egész
emberiséggel; nem a Sínai-hegyen,

hanem Szűz Mária szeplőtelen
méhében, ahol az Ige testté lett, hogy
köztünk lakozzék. Adjunk hálát a
Szűzanyának, amiért
alázatosságával, engedelmességével
és tisztaságával tökéletesen
elősegítette az isteni terv
megvalósulását. Kérjük tőle, hogy mi,
a lányai és fiai – minden idők
asszonyai és férfiai –, kövessük a
példáját, és Isten segítségével
igyekezzünk ápolni azokat az
erényeket, amelyek égi
Édesanyánkban ragyognak.

Ezen ünnep alkalmából arra
buzdítalak benneteket, hogy – a
Szentatya tanítását és Szent
Josemaría példájának fényét követve
– elmélkedjete néhány
konkrétumról, amelyet
felfedezhetünk e jelenetet szemlélve,
és éljete meg azokat a gyakorlatban.

A Zsidókhoz írt levél írója emlékeztet
a régi jeruzsálemi templom

legfontosabb helyére, a Szentek Szentjére: *itt volt elhelyezve az illatáldozat aranyoltára és a szövetség ládája, amelyet minden oldalon arany borított. A ládában őrizték a mannat tartalmazó aranyvödröt, Áron kivirágzott vesszejét és a szövetség tábláit.*[4]

Időzzünk el a ládánál, amely Szűz Máriát jelképezi. Az, hogy a láda a templom legszentebb helyén található, sok mindent elárul arról a különlegesen közeli és bensőséges viszonyról, amely a Szűzanya és Isten között áll fenn: ***Csak Isten nagyobb nálad!***[5]– kiáltjuk Szent

Josemariával együtt örömmel, mert szükségünk van rá. A Törvény táblái – melyeket Isten adott Mózesnek – azt jelképezték, hogy az Úr meg akarja tartani a szövetséget a népével, ha az hűséges marad a szövetséghez. A Szentírás elbeszéli, hogy az Úr minden gondoskodása ellenére Izrael újra meg újra hűtlen lett hozzá. Nem így a Szent Szűz,

hiszen – ahogy a Pápa kihangsúlyozza – **Mária a szövetség ládája, mivel magában hordozta Jézust, befogadta az élő Igét, Isten akaratának és Isten igazságának teljes tartalmát; befogadta azt, aki maga az új és örök Szövetség, amely akkor érte el csúcspontját, amikor odaadta saját testét és vérét: azt a testet és vért, amelyet Máriától kapott.**[6]

Előttünk áll az első lecke, amelyet megtanulhatunk a Szűzanyától, és amelyet mélyebben a magunkévá akarunk tenni, hogy megéljük a gyakorlatban: naponta törekedni az Isten szent akaratával való lehető legteljesebb egységre, a kellemes pillanatokban, de különösen azokban, amelyek nehéznek bizonyulnak és áldozatot követelnek. Hűségesnek lenni Isten akaratához a nehéz körülmények között a legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy tiszta a szándékunk és

határozottan arra vágyunk, hogy közelről kövessük Jézust. Nem jutnak erről eszünkbe Szent Josemaría a Szentlélekhez szóló imádságának e szavai: ***azt akarom, amit te akarsz, akarom, mert te akarod, úgy akarom, ahogyan te, akkor, amikor te akarod...?[7]***

A hűségre való határozott törekvésünkről beszél e sorokat írva is: ***Néha szent irigységgel gondolsz az ifjú Apostolra, Jánosra, „quem diligebat Iesus” – akit Jézus szeretett. – Nem érdemelnéd meg szívesen, hogy így nevezzenek: „aki szereti Isten Akaratát”? Éljenek eszközeivel, napról napra.[8]***

Ez a törekvés valóra válik, ha határozottan igyekszünk azonosulni az Úrral a nap minden eseményében, kezdve a legkisebbektől. ***Annak számára, aki szeret*** – tanította az Alapítónk –, ***nem léteznek lényegtelen apróságok. Ily módon***

***a szeretet nagyobbá teszi a
cselekedeteinket, és a legkisebb
dolog is hősiessé válhat. Mily
kedves Isten szemében a hűség e
konkrét területeken, valamint a
folyamatos apró
önmegtagadások! Hogy
átalakítják az ember akaratát!
Mennyire kitágítják a lelkedet! És
az apró kötelességek terén
megnyilvánuló hűséged által
milyen nagy mértékben
hozzájárulsz ahhoz, hogy
kellemesebbé tedd az életet a
többiek számára! [9]***

Így tett mindig a Szűzanya, és ezt világosan látjuk az Ige megtestesülésének pillanatában, valamint a Kereszt tövében, ahol szenvedett és meghalni látta a Fiát. Ugyanígy, ugyanilyen szenvedéllyel szerette Isten akaratát az élete többi körülménye közepette: a názáreti otthon háztartásáról gondoskodva, fogadva azokat, akik tanácsot vagy

egy vigasztaló szót keresve meglátogatták, a Jézussal és a rokonokkal a legkülönbözőbb témákról folytatott beszélgetésben, egy szóval minden egyes pillanatban. Ekkor is a kegyelem – amely a szeplőtelen fogantatás első pillanata óta teljes volt Máriában – szüntelenül növekedett, ahogy Mária mindenben megfelelt a Szentlélek indításainak.

A szövetség ládájában őrizték a törvény tábláin kívül annak a mannának egy kis részét is, amelyet Isten a sivatagi vándorlás során adott enni a népnek. Ez a táplálék – maga Jézus tanított erről az élet kenyeréről szóló beszédben Kafarnaumban^[10] – az Oltáriszentség jele volt, Krisztus valóságos testének és vérének jele, amelyet a szentség fátyla alatt a tabernákulumainkban őrzünk, hogy imádjuk az Urat és táplálkozzunk e nagy Kinccsel. Ő új mannává lett a mi kedvünkért, akik úton vagyunk az örök lakóhely felé.

Figyeljük meg, hogy a Szent Szűz viselkedése példa számunkra. Ki bánt Jézussal itt a földön gyengédebben és nagyobb szeretettel, mint ő? Ki figyelt rá jobban életének rejtett éveiben és nyilvános működése során? Ki fogadta őt be nagyobb áhítattal a szentáldozásban, miután az Úr az apostolok és utódaik, a papok kezében hagyta Áldozatának és szentségi jelenlétének egyedülálló ajándékát, és felment a Mennybe? Valóban, ahogy Boldog II. János Pál szokta mondani, Szűz Mária az az *asszony*, aki az *Oltáriszentség iránti szeretetben* mindenki előtt jár.

Időzzetek el egy másik leckénél, amelyet Máriát mint *fœderis arcát*, a frigynek szent szekrényét szemlélve tanulhatunk meg, amint azt Nagyboldogasszony ünnepe sugallja. Tanuljuk meg tőle a lehető legtöbbet és legjobban bánni Jézussal az Igében és az Oltáriszentségben, a Szentírás

olvasásában és a róla való elmélkedésben, valamint a szentmisén való részvételben vagy a szentmise bemutatásában és a szentáldozásban. Mert ***nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten ajkáról való – mondotta az Úr... Kenyér és szó: Ostya és imádság. Különben nem élhetsz természetfölötti életet.*** [11]

Nagyboldogasszony ünnepe Isten leányainak és fiainak a Műben eszünkbe juttatja 1951. augusztus 15-ét, amikor Szent Josemaría – azon természetfeletti nyugtalanság által hajtva, amelyet Isten ültetett el a lelkében – a loretoi szent házban járt, hogy felajánlja az Opus Deit Szűz Mária szeplőtelen szívének.

Sokszor beszélt az Atyánk azokról a körülményekről, amelyek közepette a Szűzanya anyai gyengédségének jelei különös módon

megnyilvánultak. Többek között felidézte azt a mély benyomást, amelyet az oltár felirata – *hic Verbum caro factum est*, itt az Ige testté lett – hagyott benne, valamint az e szavak nyomán kialakult bizonyosságot, hogy Isten meghallgatja. Évekkel később elevenen emlékként idézte fel: ***itt, ebben az emberkéz építette házban, földünknek e kis darabján lakott Isten. (...) Még ma is érzem az akkori megindulást. Szívesen elmennék újra Loretóba. Azzal a vágygal megyek, hogy azt ismételve és szemlélve: Hic verbum caro factum est, újra beleéljem magam Jézus gyermekkorába.***[12]

Mindig erős áhítat fűzte a Szűzanyához, azonban könnyen elképzelhető, hogy e pillanattól kezdve szeretete egyre növekedett, egészen élete utolsó napjáig. Most az Atyánk Szűz Mária iránti, a Szentlélek irányítása alatt egyre növekvő gyermeki áhítatának egy

másik megnyilvánulását szeretném a
figyelmetekbe ajánlani. Azokra a
szavakra gondolok, amelyeket 1971.
augusztus 23-án, a Szűz Mária
szeplőtelen szívének ünnepét –
amelyet akkoriban 22-én ünnepeltek
– követő napon hallott a lelke
mélyén: **adeamus cum fidúcia ad
Thronum glóriæ, ut misericórdiam
consequámur.**

Az Atyánk a szóban forgó napokat
egy észak-olaszországi faluban
töltötte munkával és pihenéssel.
Ezekben az években különleges
erővel imádkozott az Egyházért, a
Pápáért, a Műért és minden lélekért.
***Korábban nem kértem semmit –
árulta el nekünk 1970 áprilisában. –
Azért, mert úgy gondoltam, hogy
jobb bizalommal Istenre
hagyatkozni. Eleinte ez így volt jó,
mert látszott, hogy minden Tőle
származott. Most azonban azt
gondolom, hogy kérnem kell, és
jobban értem az Úr e szavainak***

**erejét: KérjeteK és kaptok,
keressetek és találtok, zörgessetek
és ajtót nyitnak nektek!(Mt7, 7).
*Meg vagyok róla győződve, hogy
sokat kell imádkozni, és az
imádságomat Szűz Mária ezerszer
áldott kezébe akarom letenni.*[13]**

Néhány héttel később, 1970.
augusztus 6-án az Úr megerősítette
ebben a meggyőződésében, és arra
buzdította, hogy szüntelenül
imádkozzon: **Clama, ne cesses!**–
hangzott Szent Josemaría lelkében
Izajás próféta szavainak
visszhangjaként.[14] És ezen isteni
sugallat nyomán útnak indult, hogy
ellátogasson számos európai és
amerikai Mária-kegyhelyre. Amint az
imént írtam, 1971. augusztus 23-án
erősítette meg az Úr azzal
kapcsolatban, hogy ahhoz, hogy az
imádsága meghallgatást nyerjen,
Szűz Máriához kell fordulnia.

Ugyanezen a napon – mint mindig –
kitárta a lelkét don Álvarónak és
nekem e szavakkal: ***ma reggel,
reggeli közben az Úr e szavakat
sugallta nekem. Olyan ez, mint egy
válasz arra az együttes kiáltásra,
amely tegnap, Szűz Mária
szeplőtelen szívének ünnepén
szállt a Mennybe, hiszen bizonyos,
hogy mindenki sokat imádkozott.
Kérnünk kell, az Úr irgalmába
kapaszkodva; nem kérhetünk csak
az igazságosság nevében! Ha
homályosan meglátnánk Isten
igazságosságát, elképednénk, és
nem tudnánk felemelni a fejünket,
oly végtelenül tökéletes! Az
irgalmáért és szeretetéért kell
folyamodnunk. A szegény emberi
szív azonnal kér, mintha joga
lenne valamire, pedig nincs jogunk
semmire. Azonban Szűz Mária
közbenjárása folytán eltelhetünk
bizalommal, mivel irgalma oly
végtelen, hogy nem hagyhatja
figyelmen kívül a gyermekei***

kéréseit, különösen akkor nem, ha ráadásul az Édesanyján keresztül fordulnak hozzá.[15]

Azért írtam le nektek az Atyánk e bizalmas szavait, hogy tegyük azokat nagyon a magunkévá. Sokat beszélek az imádságról – már bizonyára feltűnt nektek –, mert ez az a biztos út, amely által kijárjuk mindazt a kegyelmet, amelyre az Egyháznak, a Pápának, a Műnek, a lelkeknek, mindegyikünknek szüksége van. Reggel és délután igyekezzünk ne csak a lehető legjobban végezni az imádságunkat, hanem egyben kérni az Urat sok szándékért: hittel, alázattal, kitartóan, állandó békével és örömmel, hiszen Isten és Szűz Mária gyermekei vagyunk, és mindig győzni fogunk.

Július 11-én eljutottam Fatimába, ahol a *capelinhában* imádkoztam mindegyikőtökkel együtt. A szándékaitokkal egyesülve

imádkoztunk az Egyházért, a Pápáért és a munkatársaiért, a Műért, az egész emberiségért. Könnyű volt felidézni azokat az alkalmakat, amikor az Atyánk felkereste – ahogy ő fogalmazott – e „menedéket”, hogy ott minden lányával és fiával – akik már akkor a Műhöz tartoztak, vagy később látták meg a hivatásukat – együtt imádkozzon: milyen jó a Szűzanyával lenni!

Sok dolgom van most augusztusban is: szakadatlan egységetek által segítetek haladni a munkámmal. Azt ajánlom nektek, hogy olvassátok el újra és elmélkedjete azokon a szavakon, melyeket az Atyánk 1931. augusztus 7-én, a Szent Ostya felmutatása kapcsán írt,[16] mert e férfiak és nők között, akiknek Krisztust kell minden emberi tevékenység csúcsára helyezni, ott vagy te is, leányom, fiam: vizsgál meg alaposan, hogyan éled meg ezt.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Pamplona, 2012. augusztus 1.

[1] IMAÓRÁK LITURGIÁJA: Szűz
Mária mennybevétele, *I. esti dicséret
himnusa* [2] RÓMAI MISEKÖNYV:
Szűz Mária mennybevétele, első
olvasmány (*Jel 11,19-12,1*)

[3] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Szűz
Mária mennybevételének ünnepén,
2011. augusztus 15.

[4] *Zsid 9,4*

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 496

[6] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd Szűz
Mária mennybevételének ünnepén,
2011. augusztus 15.

[7] SZENT JOSEMARÍA: Saját kezű kézirat, 1934. április

[8] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 422

[9] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1945

[10] Vö. *Jn* 6,26-59

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 87

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Találkozni Krisztussal)*, 12-13

[13] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy fatimai zárándoklatról, 1970. április 14.

[14] Vö. *Iz* 58,1 (Vg)

[15] *Hiv.* JAVIER ECHEVARRÍA:
Memoria del Beato Josemaría (Boldog Josemaría emlékezete), 185. o.

[16] Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos (Lelki feljegyzések)*, 1931.

augusztus 7., 217 (Lásd A. VÁZQUEZ
DE PRADA: El Fundador del Opus
Dei, I. kötet, 380-381. o.).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2012-augusztusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-augusztusi-levele/)
(2025.08.11.)